

## Zpráva seniora pro konvent plánovaný na 7. listopadu 2020

Milí přátelé, sestry a bratři,

zpráva seniora královéhradeckého seniorátu za období posledního roku. Je jednoduché i složité psát o době, kterou z poloviny postihla mimořádná opatření, takže mnohé plánované aktivity seniorátního výboru se nemohly uskutečnit, mnohé akce seniorátních odborů byly zrušeny a mnoho plánovaných setkání ve sborech se konat nemohlo. Namísto toho ovšem nastoupily jiné formy práce, o kterých nelze říct, že by byly jen náhradní. Byli jsme odkázáni na internet a ukazuje se, že náš akční radius je na sborových stránkách, na facebooku vlastně větší, než je v běžném provozu v našich kamenných kostelech a modlitebnách. Nebojte se, nechci zůstat u téhle formy a na návrat do kostelů a modliteben, do stavu normálního setkávání tváří v tvář se těším. Jen si myslím, že bychom ten internet neměli už opouštět. S institucí sborů a církve to sice nemá příliš mnoho co společného. Po internetu neuděláte sbírku, ledaže byste své stránky zpoplatnili. Ale to by zas nebyla sbírka. Zdá se prostě, že internet je taková novověká Agora, na které nám sluší kázat bez jakéhokoli vypočítávání, jak se nám to vyplatí či nevyplatí.

Peníze, peníze, peníze. A také personální zajištění sborů – dostatek farářů a peníze na jejich platy. To je to, co nás zaměstnává. A také početní malost našich sborů a zátěž budovami, které leckde vystavěli naši předkové s velkou obětavostí. Leckde se úporně snažíme udržet sbor a faru mít alespoň trochu opravenou a ono je to pak tak, že peníze, byť nijak závratné částky, odtékají celku do míst téměř bez perspektivy. A ono je to tak, že tahle úporná snaha udržet bytí farního sboru, udržet majetek, nás vysiluje natolik, že se vůbec už neptáme po tom, co je církev a jaký je její úkol. A tak se vnějšně zdá, že je to společenství shromážděné okolo nemovitosti, v lepším případě že je to jakýsi spolek pěstující vědomí Boha, které je jinak pro mnohé nezajímavé. Prosím, velmi prosím, já nijak neumenšuji velikou námahu, která je s tím vším spojena. Ani v nejmenším nechci pominout také to, že se lidé v těchto malých společenstvích mají rádi a rádi se scházejí, aniž bych si zároveň nevšiml, že malost a soustředěnost na přežití vede na druhou stranu ke směšným a trapným konfliktům.

Na synodu jsou synodálové opakovaně stavěni před ekonomická fakta, která jsou neúprosná. K těmhle faktům stoupajícího personálního fondu bychom ovšem měli ještě připočítat zcela nepochybný růst cen energií, stavebního materiálu a práce, když budeme chtít naše nemovitosti opravovat. V našich končinách nadto počítáme, že, s tím, že mladí odcházejí do Prahy a tady zůstaneme my. A to, čeho jsem byl fyzicky schopen před třiceti lety, toho už dnes schopen nejsem a raději si najmu Ukrajince. Ale ten chce zaplatit. Ergo – je možné leccos brigádnicky udělat, ale bude toho leckde méně, než dříve. Takže peníze, peníze, peníze. A lidi....

Myslím, že se tyhle dvě věci navzájem, tak, v jakém poměru dnes vůči sobě stojí, vylučují. Snaha o udržení instituční podoby naší církve a možnost předat poselství evangelia lidem jsou dvě různé věci, které se nepodporují. Existence farního sboru tam i onde a evangelium království nebes jsou dvě různé věci a je na nás, abychom je rozlišili a rozhodli se pro věc důležitější, rozhodli se dobře. Jinak řečeno, a není to vyjádření mé, ale tak jsem to vyslechl od jednoho synodála z Prahy: shánět posádku na potápějící se loď je iluzorní. A kdybych tuhle větu rozvíjel v příběhu dál, pak pokračování jest: sbírat topící se do záchranného člunu je perspektivní.

Ještě jinak řečeno: jestliže urychleně nevybředneme ze situace bezradnosti nad svou budoucností, jestliže se neustále budeme do kola zabývat, nebo spíše nezabývat a odsunovat řešení, penězi a personální nouzí, pak i leccaké zbytky – biblicky řečeno ostatky, pouhé již pařezy sborů jsou odsouzeny k vyhnití a žádný výhonek z nich nevyrazí.

V první fázi, obávám se, necht' jde skutečně o řešení technická. Řekněme si na rovinu, kde může být sbor zachován ve stávající podobě farního sboru a kde bude kazatelská stanice, jaké budovy potřebujeme, jak jsou eventuelně tu i tam využitelné ekonomicky a zda máme lidi na to, aby se zabývali technickým zajištěním těchto budov. To, že takto snad získáme peníze, není nic zlého. Ale o tom, domnívám se, vás nemusím příliš přesvědčovat.

Druhá fáze, která necht' dokonce třeba předejde tu první a během první se uskutečňuje: vědomí toho, kdo jsme a proč tady jsme. To, že jsme společenstvím hodných lidí, je prima a nic proti tomu nemám. Je vždycky příjemné pohybovat se mezi lidmi, jejichž chování je pro mne v tom nejlepším slova smyslu předvídatelné. To, že věříme v Boha je dobré a vlastně v téhle zemi vzácné. To, že mezi námi snad dochází k odpuštění a vzájemnému nesení je skvělé a rozvíjeme to. Otázky forem, myslím tím bohoslužebné formy, a formuláře, otázky liturgie a slavení, jakkoli to bývá něco pro nás vzácného a jakkoli jsou dnes mnozí, kteří se domnívají, že od toho začnou a vše ostatní přijde samo, pokládám za produkt lidské mysli, za lidské nálezy, tedy za věci případné, které rostou z živého společenství. Nemáme totiž nic v ruce, na co bychom mohli roubovat bez skutečně osobního nasazení. Každé obřadnictví je iluze.

Co je podstatné: podstatný je Kristus jako jediný a jeho království. Stále více vnímám, jak království nebes není žádnou věcí, která by byla daleko před námi, ale že je to něco, co je zde a mezi námi a co si žádá od nás být vedeno k „mezi námi“ co do nejširšího společenství lidského. Království nebes je cosi, co se z nás má drát ven mezi lidi.

Království nebes přitom pokládám za normu spravedlnosti, tedy za normu lidského chování, tedy také za normu politickou. Křesťan není apolitický, křesťan je politikem království nebes. Zároveň království nebes, ač je zde a nyní, nemá místa v mocenské hře lidí – zůstává a musí zůstat programově bezmocné. Tam, kde se církevníkům zachtělo spojit je s mocí, už žádné království nebes neprezentovali a neprezentují.

Každý sbor, každá kazatelská stanice, ale abych se vyhnul těmhle institučním kategoriím, každé společenství křesťanů, dokonce i každý osamělý křesťan v širším moři světa, jsou vyslanci království nebes na světě, který jinak ve zlém leží. A víc než vyslanci, diversanti ve světě, který jedná podle zákonitostí zvířectva. A jejich mise, jejich poslání je mission impossible, nemožná mise, přesto jediná představitelná, jediná možná. Jejím průvodcem a důsledkem je Kristův kříž – to byla mission impossible, ale také Kristovo vzkříšení.

Přátelé, musíme se pustit do složitých věcí. Nepochybuji o cíli, pochybuji o našich lidských schopnostech. Ale tam, kde je cíl, najdou se i síly. Prosím, abychom se do práce pustili co nejdříve a beze strachu o sebe samé.

Tomáš Molnár